

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 218/2021
03.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Весне Субић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бранислава Видицки, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1635/20 од 22.09.2020. године, у седници одржаној 03.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1635/20 од 22.09.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1635/20 од 22.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, П1 183/2018 од 20.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне и месне ненадлежности Основног суда у Врбасу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 26.01.2015. године до 26.01.2018. године, по основу приправности, као припадајућег додатка на плату исплати укупан износ од 72.602,64 динара, као и припадајућу законску затезну камату обрачунату на сваку аконтацију од датума доспећа до 04.05.2019. године у укупном износу од 19.953,42 динара, те законску затезну камату на износ главнице потраживања од 72.602,64 динара почев од 05.05.2019. године до исплате, док се тужбени захтев у делу потраживања законске затезне камате на износ од 19.953,42 динара почев од дана 05.05.2019. године до исплате, као неоснован одбија. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 26.01.2015. године до 26.01.2018. године исплати разлику по основу мање исплаћених трошкова превоза на рад и са рада у укупном износу од 5.732,52 динара, као и законску затезну камату обрачунату од дана доспећа до дана плаћања односно до 04.05.2019. године у износу од 2.916,94 динара, те законску затезну камату на износ главнице потраживања од 5.732,52 динара почев од 05.05.2019. године до исплате, док се тужбени захтев у делу потраживања законске затезне камате на износ од 2.916,94 динара почев од 05.05.2019. године до исплате као неоснован одбија. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања,

доприносе за незапосленост код надлежне националне службе за запошљавање и доприносе за здравствено осигурање код Републичког фонда за здравствено осигурање и то у износу који обрачунавају надлежне службе туженог у време обрачуна на износ зараде од 72.602,64 динара (додатак на зараду по основу приправности). Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 43.241,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима поступка, па до коначне исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је предлог тужиоца ради ослобађања од обавеза плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1635/20 од 22.09.2020. године, ставом првим изреке, преиначно је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 39.116,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и тужене у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу и у делу којим је одбијен приговор стварне ненадлежности. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је преиначено решење о трошковима поступка, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем одлучено је о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова, која не одступа од судске праксе по овом питању. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужиоца побија се другостепено решење којим је преиначено решење о трошковима поступка. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић